

Geluidsoverlast en loslaten

Jan Spreen – <http://janspreen.com>

Appartement op de zesde verdieping, wat een prachtig uitzicht! In de verte, over het zilveren lint van de IJssel, ligt Hattem met erachter de Veluwe. In de nog jonge eikenbomen aan de overkant van de straat, nestelen sinds vorig jaar roeken. Eerst twee paartjes, dit jaar zijn het er inmiddels vijf.

Ik mag er graag naar kijken, ze zijn altijd bezig. Takjes zoeken voor het in aanbouw zijnde nest, daar gaat heel wat tijd in zitten. Soms wordt er wat bouw materiaal gejat uit een nest een paar bomen verder. Roeken leven in groepen, maar het ziet er niet altijd even vriendelijk uit. Heeft er één een stuk brood in zijn snavel, dan wordt er een duikelende achtervolging ingezet door collega's. Als je het allemaal aanschouwt, kun je je niet voorstellen, dat het stukje brood meer energie oplevert, dan dat er door de ontwijkings-manoeuvres wordt verbrand. Zo nu en dan is er ineens grote onrust in een boom, tien of meer roeken lijken zich fanatiek te interesseren voor wat wel een vrouwtje moet zijn. En ze geven haar allemaal een beurt. Lijkt het wel...

Heel interessante vogels, vind ik. Maar als ik mijn oor zo hier en daar te luister leg, lijken meerdere flatbewoners helemaal niet ingenomen te zijn met de nieuwe overburen in de eiken. Veel overlast van lawaai en vogelpoep, ze schijnen er berucht om te zijn. Verdorie, heb ik dan toch weer onheil uitgeroepen over mezelf en mijn naasten, door onbezonnen weer allerlei dingen te wensen die eigenlijk geheel onwenselijk zijn? Hoe is het gezegde ook alweer? O ja:

Wees voorzichtig met wat je wenst, je zou het kunnen krijgen

Er nestelen al jaren tientallen roeken een paar honderd meter verderop in de straat en het leek me zo leuk, zo'n groep vogels van heel dichtbij te kunnen observeren. In een boom net tegenover ons balkon, bijvoorbeeld. Nu zitten ze vlak onder onze neus en ik weet niet meer zo heel zeker, of deze situatie eigenlijk wel zo geweldig is. Men schijnt vrees te hebben voor lawaai overlast en ik moet toegeven, dat de schorre kreet van de roek nou niet meteen het meest sympathieke en oorstrelende geluid is, dat ik ken. Het is en blijft natuur en daar houd ik wel van, maar teveel kan ook teveel zijn.

Dit alles doet me denken aan jaren geleden, Amsterdam 1980. Ik was net verhuist naar een kraakwoning aan de Lijnbaansgracht. Het hele pand was ontruimd wegens brand op de zolderverdieping, het dak was in vlammen opgegaan. Alleen de supermarkt op de begane grond had het debacle overleefd, de drie verdiepingen erboven waren ontruimd. De tweede verdieping, daar kon ik mooi in! Bakfietsje gehuurd, hoppa, een halve middag en ik kon weer wonen. Twee weken later was het dak provisorisch gerepareerd met plastic dekkleden, ik zat gebeiteld.

Maar goddegoddegod, één ding had ik niet voorzien. De geluidsoverlast! Over keien rammelende supermarkt karretjes, de hele godganse dag. En, vooral 's avonds, het café op de hoek tegenover, nog geen twintig meter van me af, met hoempapa volksmuziek plus het overige banale kroeglawaai. Binnen een paar dagen was ik totaal overstuurd. Ik was muziekstudent, klassieke gitaar. Maar met mijn steeds groeiende passie voor muziek, op dat moment vooral belichaamd door J.S. Bach, voelde ik me ten onder gaan in een niet te harden kakophonie van de meest banale, verwerpelijke en oorverdovende urbane

klanken. Kortom, ik was behoorlijk ovespannen. Als een kip zonder kop ben ik gaan proberen, mijn kleine appartementje geluidsvrij te maken. Stukken schuimplastic, gecoat met aluminium folie, het leek me helemaal ideaal. Je kon het met een broodmes doorzagen zoals je hout doorzaagt. In een uur was de klus geklaard. Op één gaatje na van pakweg 30 x 20 cm², waren alle ramen bekleed met het spul. Het geluid was absoluut nog niets minder geworden, maar ik wist het zeker: even dat laatste stukje in het enig overgebleven gaatje duwen en ik zou plotseling, van de éne seconde op de andere, omringd zijn door hemelse stilte.

Het stuk zat erin. En van de éne seconde op de andere bleef het lawaai precies hetzelfde. En sloeg mijn optimisme over in wanhoop. Hoe lang ik daar vertwijfeld en nagelbijtend mijn mislukte klus heb staan aanschouwen, ik kan het me niet herinneren. Maar het werd me al wel vrij snel duidelijk, dat het leven in mijn totaal verduisterde appartementje sowieso niet te harden zou zijn geweest. Lawaai of geen lawaai, wie wil er nou elke dag, de hele dag, in het donker zitten? Waanzin!

Ik heb de hele boel er weer afgehaald en ben gaan zitten staren naar de Lijnbaansgracht. Wat had mij bezielde? Was ik echt zo ovespannen dat ik gek werd van wat lawaai? Ik weet niet meer precies wat ik allemaal heb been overdacht. Maar binnen een paar weken was het mij allemaal worst geworden en kon ik, zelfs op zaterdagavonden, als de herrie uit het café zo ongeveer het hoogtepunt had bereikt, toch nog steeds lekker gitaarspelen. Loslaten, dat is de truc. Iets waar je niets aan kunt doen, dat moet je geheel en zonder morren accepteren. Zo dus ook die roeken, voor het huis. Ik heb me voorgenomen, er nooit last van te hebben.